

Arrest

nr. 347 006 van 21 mei 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 mei 2026.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, I.A.S.A. (...), werd op (...) geboren in Khan Younis, in de Gazastrook. U bent Arabier en soennitisch moslim. U bent geregistreerd bij de 'United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East' (UNRWA) in de Gazastrook.

Op 17 september 2023 vertrok u uit Gaza. U vertrok vanwege de algemeen slechte situatie in het land. Er is constant oorlog en de economische situatie is zeer slecht. U reisde legaal via Egypte naar Turkije. U verbleef 10 dagen in Izmir. Op 29 september 2023 maakte u de oversteek naar Griekenland. U kwam op diezelfde dag aan op het Griekse eiland Lesbos en werd naar een opvangcentrum voor minderjarigen gebracht. Daar vroeg u op 6 oktober 2023 internationale bescherming aan. Op 24 oktober 2023 werd u erkend als vluchteling. Op 15 januari 2024, toen u meerderjarig werd, verliet u het opvangcentrum op Lesbos. U vertrok op dezelfde dag nog naar Athene. U ging bij uw maternale neef, T.M.M.A. (...) (CGVS (...)) en O.V. (...), wonen in de wijk Acharnon.

Op 10 februari 2024 reisde u, samen met T. (...), naar België. Op 12 februari 2024 vroeg u voor de eerste keer internationale bescherming aan. Ook T. (...) diende op dezelfde dag een verzoek in.

U gaf aan dat u Griekenland verliet omdat de bescherming die u daar kreeg puur theoretisch is. U werd daar aan uw lot overgelaten. België was ook altijd uw eindbestemming. U hebt twee broers die al langer in België zijn. Uw broer A.A.S.A. (...) (CGVS (...) en O.V. (...)) woont sinds 9 juli 2022 in België, diende op 13 juli 2022 een verzoek om internationale bescherming in en werd op 24 mei 2024 erkend als vluchteling. Uw broer A.A.S.A. (...) (CGVS (...) en O.V. (...)) is hier sinds 18 mei 2023 en diende op 22 mei 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Intussen, op 9 april 2025, werd zijn verzoek niet-ontvankelijk verklaard, aangezien hij reeds in een andere EU-lidstaat, namelijk Griekenland, internationale bescherming geniet.

Ter staving van uw eerste verzoek legde u de volgende documenten voor: een foto van uw Palestijnse geboortakte, van de eerste pagina van uw Palestijns paspoort, van uw Palestijnse identiteitskaart, van uw UNRWA-registratiekaart, van de overlijdensakte van uw vader, van uw schoolrapport van het schooljaar 2019-2020 en van een tent in Gaza. Ook maakt u een foto van de voorkant van uw Griekse verblijfsvergunning (ADET) en van de eerste pagina van uw Grieks vluchtelingenpaspoort over.

Op 9 april 2024 werd uw eerste verzoek niet-ontvankelijk verklaard, aangezien u reeds in een andere EU-lidstaat, namelijk Griekenland, internationale bescherming geniet. U diende beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 6 november 2025 verwierp de RvV uw beroep.

Zonder België te hebben verlaten, diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in op 8 december 2025. U werd opgeroepen om zich op 11 december 2025 aan te bieden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), maar gaf hieraan geen gevolg. Bijgevolg werd geacht dat u afstand had gedaan van uw verzoek om internationale bescherming.

Op 16 januari 2026 diende u een derde verzoek om internationale bescherming in. U verklaart dat u zich vorige keer niet had aangemeld bij de DVZ omdat u door het opvangcentrum niet op de hoogte was gebracht dat het interview die dag zou plaatsvinden. U herhaalt dat u niet naar Griekenland wil terugkeren aangezien u daar niemand heeft en dus op straat zou belanden. Uw broer A. (...à) is in België erkend als vluchteling en u wil bij hem blijven. U verklaart dat u als minderjarige in Griekenland werd erkend als vluchteling, maar vervolgens werd vastgehouden in een opvangcentrum en lange tijd geen verblijfsdocumenten ontving. Pas nadat u meerderjarig werd, werd u toegestaan het centrum te verlaten. U legt geen nieuwe documenten voor. Sinds 10 april 2026 verblijft u in het Centrum voor Illegalen te Merksplas.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. U verklaart dat het goed met u gaat (verklaring volgend verzoek DVZ, dd. 10/04/2026 punt 13).

Gezien uw vorige verzoek werd afgewezen omdat een andere lidstaat reeds een internationale beschermingsstatus aan u heeft verleend, moeten de nieuwe elementen of feiten, gelet op wat voorafgaat, aldus verband houden met uw situatie in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend en van die aard zijn dat zij de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op uw specifieke omstandigheden verhinderen.

Uit de elementen die voorhanden zijn blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand,

gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende) statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.ecoi.net/en/file/local/2078215/Definitief+verslag+statushouders+Griekenland.pdf>; Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 24/6/2024 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDAGR_2023-Update.pdf Country Report : Greece. Update 2024 », gepubliceerd door AIDA/ECRE in september 2025 en beschikbaar op https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2025/09/AIDA_GR_2024-update.pdf); Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op https://www.ecoi.net/en/file/local/2114789/Verslag_feitenonderzoek_statushouders_in_Griekenland_2024.pdf ; Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op https://rsaegear.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf; Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaegear.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf; Communication on the status of migration management in mainland Greece gepubliceerd door de Europese Commissie op 4 april 2025 en beschikbaar op https://home-affairs.ec.europa.eu/communication-status-migration-managementmainland-greece_en).

Uit bovenstaande informatie blijkt eveneens dat begunstigden van internationale bescherming in Griekenland toegang hebben tot de arbeidsmarkt, de vastgoedmarkt en gezondheidszorg. Griekenland kent een algemeen juridisch en beleidskader, gericht op een algemene integratie in de Griekse samenleving van statushouder. Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de algemene integratie van statushouders in de Griekse samenleving trachten te bevorderen. Er zijn een aantal NGO's en overheidsprogramma's actief in Griekenland die ondersteuning bieden aan begunstigden van internationale bescherming (COI Focus Griekenland. HELIOS+ en Helios Junior, gepubliceerd door Cedoca op 17 september 2025, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/griekenland-heliosen-helios-junior>). De commissaris-generaal is dan ook van oordeel dat deze informatie niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Administratieve situatie

U bent in het bezit van een Griekse verblijfskaart (ADET) die geldig is tot 23 oktober 2026. Daarnaast hebt u een Grieks vluchtelingenpaspoort, geldig tot 4 november 2028 (NPO 21/03/2025, p. 6; groene map, stuk 8 en 9 en blauwe map, stuk 1). U beweert dat u nooit een AMKA- en AFM-nummer hebt gehad (NPO 21/03/2025, p. 6-7).

1. ADET

Uit bovenstaande landeninformatie volgt dat statushouders bepaalde persoonlijke documenten en gegevens nodig hebben die elementair zijn om in Griekenland toegang te verkrijgen tot basisvoorzieningen. Het gaat meer bepaald om de afgifte van een Griekse verblijfsvergunning (ADET), die wordt afgeleverd op basis van de internationale beschermingsstatus, een fiscaal registratienummer (AFM) en een sociale zekerheidsnummer (AMKA). Het al dan niet beschikken over deze officiële documenten is aldus belangrijk voor de vraag of statushouders in Griekenland het risico lopen om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Uit de landeninformatie blijkt dat het bezit van een geldige ADET immers een voorwaarde is voor het verkrijgen van een sociale zekerheidsnummer (AMKA), terwijl het bezit van een Grieks fiscaal registratienummer (AFM), al dan niet indirect, een voorwaarde vormt voor, o.a., het openen van een bankrekening, het huren van een woning, toegang tot de arbeidsmarkt of het verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om, o.a., toegang te krijgen tot sociale uitkeringen, (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt.

Aan elke begunstigde van internationale bescherming wordt een Griekse verblijfsvergunning (ADET) verleend. Uit de objectieve informatie blijkt niet dat er significante problemen worden gemeld bij het afleveren van deze verblijfsvergunning. Begunstigden van internationale bescherming in Griekenland die niet meer in het bezit zijn van hun nog geldige ADET (wegens diefstal, verlies), worden niet met dezelfde moeilijkheden geconfronteerd als begunstigden met een vervallen ADET. Uit de objectieve informatie over de verlenging in geval van verlies van de ADET blijkt immers dat het mogelijk is een vervangkaart (replacement card) te verkrijgen in geval van verlies van de gedrukte verblijfsvergunning (ADET) (Refugee Info Greece - How to renew and replace lost, damaged or expired documents, 6 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985619341335>; Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights gepubliceerd door RSA d.d. april 2025 en beschikbaar op https://rsaegian.org/wp-content/uploads/2025/04/RSA_BIP_Report_EN.pdf).

Wat betreft de afgifte/het hernieuwen van een verblijfstitel in Griekenland (ADET), wijst het Commissariaat-generaal er vooreerst op dat artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 de commissaris-generaal slechts één enkele voorwaarde voor de toepassing van deze niet-ontvankelijkheidsgrond oplegt, namelijk dat de verzoekende partij "reeds bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie." Het Commissariaat-generaal herinnert aan het specifiek juridisch kader waarbinnen de beoordeling van onderhavig verzoek zich situeert, met name een verzoek om

internationale bescherming van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel ("GEAS") moet bijaldien worden aangenomen dat de behandeling en rechten van verzoekende partij er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie ("Handvest") en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens ("EVRM").

Het Commissariaat-generaal acht het belangrijk om hierbij steeds voor ogen te houden dat de rapporten die voorhanden zijn veelal een kwalitatieve beschrijving geven van bepaalde situaties of problemen die zich kunnen aandienen, maar dat het tot op heden aan exact en kwantitatief cijfermateriaal ontbreekt en slechts indicatief kan worden vastgesteld hoe groot de groep Griekse statushouders is die problemen ervaart om de rechten die aan de internationale beschermingsstatus verbonden zijn te vertalen in een praktische toegang tot de nodige documenten en voorzieningen. De rapporten tonen naar mening van de commissaris-generaal alleszins niet aan dat elke (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland hierdoor getroffen zou worden.

Indien in uw geval een vernieuwing van de ADET noodzakelijk is, wijst het CGVS erop dat, hoewel deze rapporten een problematische situatie schetsen die extra voorzichtigheid vereist, deze niet aantonen dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en naar Griekenland terugkeren, systematisch zouden worden geconfronteerd met onredelijke vertragingen bij de afgifte of hernieuwing van hun ADET. Uit deze informatie blijkt evenmin dat het voor een dergelijke persoon onmogelijk zou zijn om zijn ADET te bekomen of verlengen, op voorwaarde dat bepaalde stappen worden ondernomen.

Volgens de informatie waarover de Commissaris-generaal beschikt, blijkt dat de hernieuwing en/of de verlenging van een ADET van begunstigten van een internationale beschermingsstatus die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren enige tijd in beslag kan nemen, met name drie tot zes maanden (volgens de laatste informatie waarover het CGVS beschikt: Country Report : Greece. Update 2024, p. 238). Als de ADET vervalst, wordt de AFM automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een individu bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat van een begunstigde van internationale bescherming in een andere EU-lidstaat verwacht wordt dat deze de nodige ernstige stappen onderneemt om er zijn rechten uit te oefenen en leven op duurzame wijze uit te bouwen, evenals om er oplossingen te zoeken voor eventuele problemen of moeilijkheden waarmee hij in die lidstaat zou worden geconfronteerd, net zoals dit in een andere lidstaat zoals België het geval zou zijn, zowel op het vlak van diens documenten als op het vlak van diens levensonderhoud. Bovendien moet worden benadrukt dat bepaalde procedures, voorwaarden en daaraan verbonden gevolgen zoals wachttijden, te leveren inspanningen,... waarmee een begunstigde in Griekenland geconfronteerd kan worden op administratiefrechtelijk vlak of op het vlak van diens toegang tot bepaalde voorzieningen eigen zijn aan de processen en werking van structuren in elke lidstaat, en dat dit in het bijzonder het geval zal zijn wanneer de betrokkene een en ander zelf in de hand werkt (en bemoeilijkt) door zich te verplaatsen doorheen en tussen diverse lidstaten of wanneer deze zelfs doelbewust essentiële stukken zou achterhouden of vernietigen en zodoende a fortiori niet zou tegemoet komen aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid daar niet wordt aangetoond dat een en ander verband zou houden met een situatie "buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om."

Bovendien blijkt uit de landeninformatie dat de procedures voor de afgifte of verlenging van de ADET vanuit het buitenland kunnen worden gestart door het versturen van een standaardformulier via e-mail naar de Griekse asielinstanties (hoewel het afhalen van de ADET zelf ter plaatse moet gebeuren). Zo wordt volgens het laatste AIDA-rapport "the application for renewal, together with a digital photo of the beneficiary, is submitted via email to the Asylum Service and the latter's decision is notified to the applicant also via email" (vrije vertaling: "de aanvraag tot verlenging wordt, tezamen met een digitale foto van de begunstigde, via e-mail ingediend bij de Asieldienst en het besluit van deze laatste wordt via e-mail aan de aanvrager meegedeeld") (AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, p. 244). Uit de landeninformatie blijkt ook dat de mogelijkheid om sinds november 2021 een online aanvraag tot verlenging van de ADET in te dienen door een aantal ngo's als een positieve ontwikkeling is verwelkomd (Ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland, Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, p. 14; Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights, p. 9). Bovendien stelt dit de begunstigde in staat om pas in een vergevorderd stadium van de procedure voor verlenging naar Griekenland te reizen: om naar zijn afspraak bij het bevoegde politiebureau te gaan nadat hij de bevestiging van de Griekse autoriteiten via e-mail heeft ontvangen.

2. Paspoort

Begunstigden dienen een verzoek in te dienen bij het paspoortbureau van de Griekse politie. De begunstigde moet bepaalde documenten voorleggen, waaronder een kopie van de beslissing tot toekenning van internationale bescherming en een kopie van zijn ADET (of een bewijs dat zijn ADET-aanvraag in behandeling is), en moet de som van 84,40 euro betalen (73 euro voor kinderen). De begunstigde moet alle vereiste documenten (inclusief het betalingsbewijs) scannen en bij het bevoegde vreemdelingenbureau een afspraak aanvragen om hun aanvraag persoonlijk te bevestigen. Naast deze stappen moeten begunstigten ook een verklaring van hun diplomatieke dienst overleggen waarin wordt bevestigd dat zij geen nationaal paspoort kunnen verkrijgen. Deze stap brengt extra kosten met zich mee (AIDA, Country Report: Greece.

Update 2024, p.253-256). De begunstigde moet een lijst raadplegen die regelmatig online wordt gepubliceerd om te weten te komen of het reisdocument klaar is. Als het reisdocument klaar is, moet de betrokkene naar het Regionaal Asielbureau van Thessaloniki of het Regionaal Asielbureau van Attica gaan om het in ontvangst te nemen. Al deze procedures moeten persoonlijk worden uitgevoerd (Refugee.info Greece, Travel Documents in Greece, 9 februari 2024, beschikbaar op : <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985654192535>). Het is dus duidelijk dat een begunstigde van internationale bescherming met een dergelijk reisdocument in staat is geweest om een bepaald bedrag bijeen te brengen en bepaalde complexe stappen te ondernemen die een zekere mate van digitale vaardigheid en contacten met de Griekse autoriteiten vereisen. In een dergelijk geval moeten worden vastgesteld dat er een zekere mate van vertrouwen bestaat in de Griekse politie en dat de begunstigde bij de toewijzing van zijn middelen voorrang heeft gegeven aan zijn vertrek uit Griekenland boven het doen gelden van zijn rechten in Griekenland. Uit een transversale lezing van de objectieve informatie blijkt ook dat de complexiteit van de procedures voor het verkrijgen van een paspoort niet groter is dan die voor het verkrijgen van andere documenten.

3. AFM-nummer (fiscale registratie)

De commissaris-generaal duidt verder dat uit objectieve informatie blijkt dat mensen die na 31 december 2020 een aanvraag voor internationale bescherming indienen automatisch een AFM-nummer krijgen wanneer ze hun kaart als verzoeker van internationale bescherming krijgen (Cfr. Begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Toegang tot documenten en sociaal-economische rechten, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL, p. 18, maart 2023, beschikbaar op : https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2023/03/2023-03_RSA_BIP.pdf; Greece Refugee Info, 17 november 2022, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/en-us/articles/4985668588951>). Het CGVS wijst erop dat het fiscaal registratienummer toegang geeft tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning. Het fiscaal registratienummer (AFM) blijft geldig zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is. Als de verblijfsvergunning (ADET) verloopt, wordt het fiscaal registratienummer (AFM) gedeactiveerd totdat de verblijfsvergunning (ADET) wordt verlengd (Ibidem). Na het verkrijgen van de ADET, dienen begunstigden een afspraak te maken bij de verantwoordelijke 'Taks Office' om de gegevens van de AFM bij te werken (Cfr. Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights p. 20-21).

4. AMKA nummer (sociale zekerheid)

De commissaris-generaal wijst erop dat uit objectieve informatie blijkt dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland gratis toegang hebben tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (AIDA, Country Report: Greece. Update 2024, p. 266; en Communication on the status of migration management in mainland Greece). Uit objectieve informatie blijkt dat de belangrijkste problemen die personen met internationale bescherming in Griekenland ondervinden, verband houden met moeilijkheden om een sociale zekerheidsnummer (AMKA) te activeren bij de Griekse autoriteiten.

Met het sociale zekerheidsnummer (AMKA) kunnen begunstigden van internationale bescherming onder dezelfde voorwaarden als Griekse burgers gratis medische zorg krijgen. Om van deze rechten te kunnen genieten, moeten begunstigden dit nummer aanvragen, maar voortaan ook activeren. Sinds een nieuwe ministeriële verordening van december 2023, is de afgifte van een AMKA vanaf 1 april 2024 gekoppeld aan de voorwaarde van "een geldige verblijfstitel in het land met toegang tot de arbeidsmarkt". De aanvraag voor een AMKA moet in persoon gebeuren voor een zgn. KEP of e-EFKA. Sinds 22 december 2024 valt de uitgifte, activering en reactivering van de AMKA evenwel onder de verantwoordelijkheid van het ministerie van Migratie en Asiel. Sinds 1 april 2024 wordt een AMKA, het sociale zekerheidsnummer, na voorlegging van een geldige ADET, bij een eerste afgifte inactief afgegeven en moet het nummer vervolgens worden geactiveerd met een bewijs van adres en werk/studie. De verordening bepaalt dat het bewijs van verblijf kan worden geleverd op basis van een van de volgende documenten: bewijs van eigendom, huurovereenkomst, verklaring van vrije concessie of gastvrijheid, verblijfsbewijs in het kader van een huisvestingsprogramma voor vluchtelingen. Daklozen kunnen dit document vervangen door een certificaat van gebruik van een slaapzaal of een certificaat afgegeven door de gemeentelijke sociale dienst of het gemeenschapscentrum. Gedetineerden moeten een detentiecertificaat voorleggen.

Het laatste RSA-rapport, gepubliceerd in april 2025 wees ook op de verplichting voor begunstigden om een arbeidsovereenkomst of een toezegging tot aanwerving te overleggen die op het ERGANI-platform is gedownload om hun verblijfplaats aan te tonen. Dit rapport maakt melding van een circulaire logica in Griekenland, waarbij wordt gesteld dat een actieve AMKA een van de voorwaarden is voor het verkrijgen van een arbeidsovereenkomst. Begunstigden zouden dus geen toegang hebben tot werk of sociale zekerheid, aangezien het zoeken naar een geregistreerde baan afhankelijk is van de activering van de AMKA, die op haar beurt weer afhankelijk is van die baan.

Deze circulaire logica is echter niet terug te vinden in de andere informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Het laatste AIDA-rapport dat in september 2025 is gepubliceerd, bevestigt de noodzaak om een AMKA te activeren om toegang te krijgen tot gezondheidszorg en de noodzaak voor begunstigden van bescherming om een arbeidsovereenkomst of een toezegging tot aanwerving te verstrekken die is gedownload op het ERGANI-platform om hun verblijf in Griekenland aan te tonen. Hoewel

dit rapport uitgebreid ingaat op kwesties die verband houden met zowel werkgelegenheid als sociale zekerheid, wordt er geen melding gemaakt van een circulaire logica of van de noodzaak om in het bezit te zijn van een actieve AMKA om een arbeidsovereenkomst te kunnen sluiten. Een grondigere analyse van het eerder genoemde RSA-rapport (dat dus vijf maanden eerder werd gepubliceerd) maakt deze constatering des te opvallender. Uit het RSA-rapport blijkt namelijk dat er in de relevante passages (blz. 22 en 34) geen bronnen worden genoemd die deze circulaire logica bevestigen. De verwijzing naar de website van de Griekse overheid (<https://www.amka.gr/faq.html>) die bevestigt dat een bewijs van tewerkstelling moet worden voorgelegd om de AMKA te activeren, geeft geenszins aan dat een actieve AMKA een voorwaarde is voor tewerkstelling.

Uit bijkomend onderzoek (COI Focus. GRECE. Activation de l'AMKA et accès au marché du travail, van 13 februari 2026, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/griekenland-activation-de-lamka-et-acces-aumarche-du-travail>) blijkt dat een AMKA.-nummer nodig is voor de registratie van een arbeidsovereenkomst in het ERGANI-systeem, doch dit géenszins over een actief AMKA-nummer moet gaan. Het Griekse ministerie erkent echter dat, hoewel uit de wet geen sprake is van onderlinge afhankelijkheid, administratieve belemmeringen zowel de registratie van een arbeidsovereenkomst als de activering van het AMKA-nummer kunnen bemoeilijken, waardoor de indruk van een cirkelredenering ontstaat. Uit de analyse van bovenstaande objectieve informatie kan echter niet worden geconcludeerd dat een actieve AMKA noodzakelijk is om een arbeidsovereenkomst op het ERGANI-platform te registreren. Het ontbreken van concrete verwijzingen hiernaar en de door de Griekse overheid verstrekte informatie, gelezen in het licht van het laatste AIDA-rapport, laten niet toe te concluderen dat er een cirkelredenering bestaat tussen de activering van het AMKA-nummer en de registratie van een arbeidsovereenkomst. Uit de bijgebrachte bronnen blijkt niet dat om legaal te kunnen werken in Griekenland, een actieve AMKA nodig is (zie naar analogie, arrest nr. 340544 van 5 februari 2026, p. 19).

Verder wijst de info erop dat begunstigten zonder actieve AMKA niet verstoken zijn van toegang tot medische noodhulp, op voorwaarde dat u naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat (COI Focus. GRECE. Accès aux soins de santé et détention d'un AMKA van 31 maart 2026 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_grece_acces_aux_soins_de_sante_et_detention_dun_amka_20260331.pdf). Verschillende ngo's bieden ook medische en psychosociale hulp en begeleiding aan aan begunstigten van internationale bescherming in Griekenland (UNHCR Greece, Living In Greece – Access to healthcare, beschikbaar op: https://help.unhcr.org/greece/living-in-greece/access-to-healthcare_; Communication on the status of migration management in mainland Greece (p. 4, 12). Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook mogelijk in bepaalde omstandigheden: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociale zekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR - Information Guide for Beneficiaries of International Protection - beschikbaar op: https://migration.gov.gr/wp-content/uploads/2024/04/ENGLISH_BROCHURE.pdf).

De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft bekomen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden. Hoewel een eventueel gebrek aan geldige/actieve persoonlijke documenten kan leiden tot tijdelijke situaties waarbij statushouders/begunstigten moeilijker toegang hebben tot bepaalde basisvoorzieningen, betekent dit niet dat alle statushouders/begunstigten bij een terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie. Dit risico hangt in de eerste plaats af van persoonlijke kenmerken, zoals de mate van zelfredzaamheid om in het eigen levensonderhoud te voorzien (via activiteiten in de formele of informele economie) of om een beroep te doen op de bijstand van organisaties die ondersteuning bieden aan statushouders/begunstigten van internationale bescherming, het al dan niet aanwezig zijn van ernstige kwetsbaarheden die een belangrijke negatieve impact hebben op de zelfredzaamheid en de mate waarin iemand over eigen middelen en/of een ondersteunend netwerk beschikt.

Daarbij komt het aan u toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat u zich op de beschermingsstatus die u in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat u niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, met name dat u niet naar Griekenland wil terugkeren aangezien u daar

niemand heeft en u daarom vreest dat u op straat zou belanden. Uw broer A. (...) is in België erkend als vluchteling en u wil bij hem blijven (verklaring volgend verzoek dd. 10/04/2026 punt 17).

De argumentatie uit de eerste niet-ontvankelijkheidsbeslissing blijft dan ook onverkort van toepassing. U toont niet op afdoende wijze aan dat u niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om tewerkstelling of huisvesting te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien u toe om de middelen die het recht en uw status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen u evenwel niet aantoonst. U toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. U toont niet aan dat u, buiten uw wil en persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen.

Toen u op 15 januari 2024 het opvangcentrum op Lesbos verliet, ging u naar Athene, waar u verbleef bij uw maternale neef T. (...) in de wijk Acharnon. U bent nooit dakloos geweest (NPO 21/03/2025, p. 5 en 8). Reeds op 10 februari 2024 reisde u, samen met T. (...), verder naar België. Het feit dat T. (...) daar inmiddels niet meer woont en u voortaan alleen in uw huisvesting zal moeten voorzien, verandert niets aan voorgaande analyse (verklaring volgend verzoek DVZ, dd. 10/04/2026 punt 17). U bent een volwassen, zelfstandige en gezonde man die in staat is om te werken en een inkomen te verwerven om huisvesting in Griekenland te bekostigen (zie niet-ontvankelijkheidsbeslissing dd. 9/04/2024, p. 4 en verklaring volgend verzoek DVZ, dd. 10/04/2026 punt 17).

Ook het gegeven dat u het opvangcentrum op Lesbos destijds als minderjarige niet mocht verlaten en pas bij het bereiken van de meerderjarigheid kon vertrekken, is niet relevant, aangezien u inmiddels meerderjarig bent. U gaat niet meer in deze situatie belanden (verklaring volgend verzoek DVZ, dd. 10/04/2026 punt 17).

Wat de toegang tot huisvesting betreft, herinnert het CGVS eraan dat, hoewel de toegang tot huisvesting en fatsoenlijke materiële omstandigheden voor personen die om internationale bescherming verzoeken, gewaarborgd is, een dergelijke verplichting niet bestaat ten aanzien van personen die internationale bescherming genieten (art. 34, lid 1, van de kwalificatierichtlijn). Uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat artikel 3 niet kan worden uitgelegd als een verplichting voor de Hoge Verdragsluitende Partijen om een recht op huisvesting te garanderen aan alle personen die onder hun rechtsmacht vallen, en dat hieruit geen algemene plicht kan worden afgeleid om vluchtelingen financiële bijstand te verlenen zodat zij een bepaald levenspeil kunnen handhaven (EHRM, Samsam Mohammed Hussein e.a. tegen Nederland en Italië, 2 april 2013, §70). Begunstigden van internationale bescherming moeten in principe hun opvangcentrum 30 dagen na de toekenning van hun status verlaten. Verder bestaat er in beperkte mate ondersteuning door het HELIOS+-programma, de opvangcentra voor daklozen, lokale initiatieven en ngo's. Bijgevolg is de meerderheid van de begunstigden van internationale bescherming "self-accommodated" en verblijft zij in informele huisvesting (zie Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken in september 2024).

Het enkele feit dat de Griekse autoriteiten u bij uw terugkeer geen huisvesting zullen garanderen, volstaat dan ook niet om aan te tonen dat u zou worden blootgesteld aan een situatie die kan worden gelijkgesteld met onmenselijke behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. Het is aan u om aan te tonen dat u volledig afhankelijk zult zijn van overheidssteun en dat de onverschilligheid van de Griekse autoriteiten ertoe zou leiden dat u, ongeacht uw wil en persoonlijke keuzes, in een situatie van extreme materiële ontbering zou brengen, waardoor u niet in uw meest elementaire behoeften, zoals eten, drinken, wassen en huisvesting, zou kunnen voorzien en waardoor uw lichamelijke of geestelijke gezondheid zou worden aangetast of in een staat van verval zou raken die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin HvJ-EU, 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, EU:C:2019:219, punt 90).

U maakt niet aannemelijk dat u daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in uw elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat u zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Het CGVS beschikt evenmin over aanwijzingen dat u verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Uw situatie kan dan ook niet worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak).

Wat betreft de toekenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van uw broer, A. (...), dient opgemerkt dat hij – in tegenstelling tot u – niet beschikt over een beschermingsstatus in een ander land van de Europese Unie en dat ieder dossier op zijn eigen merites wordt beoordeeld.

Volledigheidshalve wenst het CGVS nog op te merken dat het loutere feit dat u een familielid bent van een begunstigde van internationale bescherming in België, géénszins automatisch tot gevolg heeft dat de bevoegde Belgische instanties ertoe gehouden zijn om u een internationale beschermingsstatus te verlenen. Elk verzoek om internationale bescherming dient integendeel op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker evenals de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming, in het bijzonder het gegeven dat uw verzoek als niet-ontvankelijk kan worden verklaard omdat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, en u niet op concrete en individuele wijze hebt aangetoond dat deze bescherming niet effectief zou zijn. Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving, noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om op hun beurt een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van

een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon. Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw familiale situatie.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar voornoemde Europese lidstaat (supra) waar hij/zij internationale bescherming heeft gekregen, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of teruggedrijving naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (zie supra) het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de:

“- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EN 8 EVRM

- SCHENDING VAN ARTIKEL 4 HANDVEST EU

- SCHENDING VAN ARTIKEL 48 T.E.M. 48/6 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN ARTIKEL 1 VAN HET VERDRAG BETREFFENDE DE STATUS VAN VLUCHTELINGEN VAN 28 JULI 1951 (“VLUCHTELINGENCONVENTIE”)

- SCHENDING VAN ARTIKEL 57/6/2 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR: HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN”.

Verzoeker voert vooreerst aan dat de mogelijkheid om in het kader van een volgend verzoek overeenkomstig artikel 57/5ter van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) geen nieuw persoonlijk onderhoud te organiseren een discretionaire bevoegdheid van het CGVS betreft en dat het CGVS bijgevolg had moeten motiveren waarom er toepassing gemaakt werd van voormelde bepaling. Door dit niet te doen, heeft het CGVS volgens verzoeker de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden.

Volgens verzoeker werd er voorts onterecht toepassing gemaakt van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt:

“In de bestreden beslissing stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat de door verzoeker aangehaalde elementen niet zouden volstaan om de kans aanzienlijk groter te maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen baseert zich hiervoor op de “internationale bescherming” die verzoeker heeft verkregen in Griekenland, terwijl niet blijkt dat op zorgvuldige wijze werd vastgesteld dat verzoeker actueel beschikt over een statuut en bijhorend verblijfsrecht in Griekenland.

Ondergeschikt, merkt de verzoekende partij op dat het verzoek tot internationale bescherming maar onontvankelijk kan worden verklaard indien werkelijk vaststaat dat de verzoekende partij internationale bescherming verkrijgt in een andere lidstaat van de Europese Unie (zoals Griekenland).

De verzoeker partij merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de verleende internationale bescherming(ssstatus) in beginsel berust bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Er wordt in de bestreden beslissing door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nergens verwezen naar een stuk waaruit zou blijken dat verzoeker actueel internationale bescherming geniet in Griekenland.

Het kan daarom bezwaarlijk worden gesteld dat actueel of op het moment van het nemen van de bestreden beslissing zou blijken dat verzoeker nog steeds over internationale bescherming zou beschikken in Griekenland.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan bovendien niet stellen dat verzoeker de actualiteit van de bescherming die hij voorheen gekregen heeft in Griekenland niet zou betwisten.

Verzoeker verwijst hiervoor naar zijn (procedurele) voorgeschiedenis.

De verzoekende partij kon niet in Griekenland blijven, ondanks dat verzoeker in het bezit werd gesteld van een Griekse verblijfskaart. De omstandigheden in Griekenland waren erbarmelijk voor de verzoekende partij. Verzoeker diende dit land te verlaten.

Verzoekster heeft sinds zijn vertrek uit Griekenland geen enkel verblijf (domicilie) meer gehad in Griekenland. Hij beschikt er ook niet over een familiaal of sociaal netwerk. Verzoeker is actueel niet in het bezit van een geldige Griekse verblijfskaart.

Het onderzoek van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is niet afdoende. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voldoet hiermee ook niet aan zijn bewijslast.

Bovendien blijkt dat, zelfs indien zou worden aangenomen dat dit onderzoek afdoende zou zijn en hieruit voortvloeit dat verzoeker op een gegeven moment in Griekenland internationale bescherming heeft verkregen, er minstens indicaties bestaan waaruit blijkt dat de actualiteit (aangezien moet worden aangetoond dat de verzoekende partij op dit moment beschikt over internationale bescherming in Griekenland voor de toepassing van artikel 57/6, §3, 3° Vreemdelingenwet) van zowel de internationale beschermingsstatus als de daaraan gekoppelde verblijfstitel ter discussie staan.

De verzoekende partij wijst daarbij op de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming), dewelke ook zijn voorzien in de Griekse regelgeving.

De bestreden beslissing dient hierom te worden vernietigd, zodat er aanvullende onderzoeksmaatregelen kunnen bevolen worden: met name dat de nodige informatie wordt opgevraagd bij de Griekse autoriteiten over het actueel karakter van de internationale bescherming dewelke verzoeker heeft verkregen in Griekenland en het hieraan gekoppelde verblijfsrecht.”

Verzoeker doet verder een algemene, theoretische uiteenzetting aangaande de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

“In casu wijst de verzoekende partij erop dat zij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland en wijst de verzoekende partij erop dat zij bij een terugkeer een risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling, hetgeen het beschermingsstatuut in Griekenland niet effectief maakt. In het bijzonder wijst de verzoekende partij op het gebrek aan huisvesting, voldoende werkgelegenheid, onderwijs, ondersteuning en medische bijstand in Griekenland in zijn specifieke situatie. Verzoeker verwijst hiervoor naar de verklaringen die hij heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het Commissariaat-generaal behandelt het volgend verzoek tot internationale bescherming echter alsof verzoeker niets anders doet dan een reeds afgewezen vrees herhalen, terwijl uit het dossier blijkt dat hij zijn situatie opnieuw onder de aandacht brengt vanuit zijn concrete profiel als jonge Palestijn uit Gaza, erkend als minderjarige in Griekenland, nadien abrupt uit het minderjarigenkader gevallen, zonder effectief sociaal netwerk in Griekenland, en met een duidelijke wens om zich bij zijn in België verblijvende broer te voegen.

Tegen de achtergrond van de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20 februari 2026 kon het Commissariaat-generaal dit dossier niet langer afdoen met loutere standaardoverwegingen over wederzijds vertrouwen en formele rechten in Griekenland.

De bestreden beslissing miskent de draagwijdte van de arresten nrs. 341.503, 341.504 en 341.505 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 20 februari 2026. De Raad heeft in Verenigde Kamers bevestigd dat de situatie van statushouders in Griekenland zeer precair en problematisch kan zijn, dat een individuele beoordeling van de persoonlijke omstandigheden noodzakelijk blijft, en dat het al dan niet beschikken over een geldige ADET daarbij een belangrijk element vormt. De Raad preciseert bovendien dat, wanneer een verzoeker geen geldige ADET heeft, des te meer moet worden onderzocht of hij een bijzondere kwetsbaarheid heeft of voldoende zelfredzaam is en over voldoende middelen, netwerk of andere ondersteuning beschikt om de administratieve en materiële hindernissen in Griekenland te overbruggen. De

bestreden beslissing past die richtinggevende rechtspraak niet toe. Integendeel, zij herhaalt nog steeds dat het Commissariaat generaal geen kennis zou hebben van rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waaruit zou blijken dat statushouders in Griekenland in een problematische situatie terechtkomen. Dat onderdeel van de motivering is na 20 februari 2026 feitelijk onjuist en juridisch onhoudbaar.

Daarnaast is de beslissing tegenstrijdig. Enerzijds erkent het Commissariaat-generaal zelf uitdrukkelijk dat de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland sinds enkele jaren als problematisch en precair worden beschreven, dat zij geconfronteerd kunnen worden met administratieve complicaties inzake elementaire documenten, en dat dit de toegang tot basisvoorzieningen zoals huisvesting, voedsel, hygiëne en medische zorg kan bemoeilijken. Anderzijds besluit het vervolgens dat verzoeker onvoldoende concrete elementen aanhaalt en dat de eerdere beoordeling onverkort geldt.

Daarmee erkent het Commissariaat-generaal wel het structurele probleem, maar weigert het de concrete gevolgen daarvan ernstig te onderzoeken in hoofde van deze verzoeker. Precies dat is wat de Raad op 20 februari 2026 heeft gecorrigeerd: de essentie is niet of er op papier nog altijd rechten bestaan, maar of deze concrete betrokkene die rechten in de praktijk en tijdig kan uitoefenen zonder in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen.

Het individuele profiel van verzoeker noopte nochtans tot bijzondere voorzichtigheid.

Uit het dossier blijkt dat hij als minderjarige in Griekenland bescherming kreeg, dat hij op Lesbos in een opvangcentrum voor minderjarigen verbleef en dat hij het centrum verliet zodra hij meerderjarig werd, waarna hij zich nog dezelfde dag naar Athene begaf om bij zijn maternale neef te wonen. Dat traject toont juist de abrupte overgang van minderjarigenopvang naar formele zelfredzaamheid. De bestreden beslissing reduceert dit gegeven tot de loutere vaststelling dat hij inmiddels meerderjarig is en dus “niet meer in deze situatie zal belanden”. Dat is te simplistisch. De relevante vraag is niet of hij letterlijk opnieuw in een minderjarigencentrum terecht komt, maar of zijn overgang uit een beschermde minderjarigensituatie naar de harde realiteit van volwassen statushouders in Griekenland, zonder duurzaam eigen netwerk en zonder opgebouwde bestaansbasis, hem niet bijzonder kwetsbaar maakt. Het Commissariaat-generaal onderzoekt die dimensie niet ernstig.

Daarbij komt dat de familiale context in België in deze beslissing op onzorgvuldige wijze wordt behandeld. Verzoeker heeft uitdrukkelijk verklaard dat zijn broer A. (...) in België als vluchteling is erkend en dat hij bij hem wil blijven. In plaats van dit te lezen als een element van reële familiale verankering en psychologische steun, herleidt het Commissariaat-generaal dit tot de abstracte stelling dat elk dossier individueel wordt beoordeeld en dat familiebanden op zich geen automatisch recht op bescherming in België creëren. Dat uitgangspunt is op zichzelf juist, maar het beantwoordt de feitelijke vraag niet. De vraag is niet of de erkenning van zijn broer automatisch tot zijn eigen erkenning leidt, maar of deze familiale realiteit relevant is voor de beoordeling van zijn actuele kwetsbaarheid, zijn netwerk, zijn emotionele afhankelijkheid en zijn reële perspectieven bij terugkeer naar Griekenland. Ook op dat punt blijft de motivering te abstract.

Verder schiet de bestreden beslissing tekort waar zij stelt dat verzoeker geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd en zich louter beperkt tot een verwijzing naar zijn vroegere motieven. Dat is een te enge lezing van zijn derde verzoek. Uit het dossier blijkt immers dat hij heeft verduidelijkt waarom zijn tweede verzoek praktisch geen doorgang kende, namelijk omdat hij niet door het opvangcentrum op de hoogte was gebracht van de afspraak bij de Dienst Vreemdelingenzaken en dat hij opnieuw beklemtoont dat hij in Griekenland niemand heeft en daar op straat zou belanden. Dat zijn geen vrijblijvende herhalingen, maar concrete aanduidingen van zijn gebrek aan sociaal vangnet en van de reële angst voor dakloosheid bij terugkeer. Zeker bij een jonge Palestijnse vluchteling, zonder ouders of directe kernfamilie in Griekenland, kon het Commissariaat-generaal deze elementen niet louter als “reeds besproken” terzijde schuiven zonder opnieuw te toetsen aan de actuele context en de recente rechtspraak.

De motivering over huisvesting in Griekenland is eveneens te theoretisch.

Het Commissariaat-generaal wijst erop dat begunstigten van internationale bescherming in principe hun opvangcentrum dertig dagen na statusverlening moeten verlaten en dat er slechts beperkte ondersteuning bestaat via programma's zoals HELIOS+, opvang voor daklozen, lokale initiatieven en ngo's. Het besluit vervolgens dat het enkele feit dat de Griekse autoriteiten geen huisvesting zullen garanderen niet volstaat om een schending van artikel 4 van het Handvest aan te tonen. Ook dat is een te formele redenering. Niemand beweert dat Griekenland verplicht is om iedere erkende vluchteling onbeperkt te huisvesten. De relevante vraag is of verzoeker, gelet op zijn concrete profiel en het ontbreken van een stabiel netwerk in Griekenland, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om in een toestand van feitelijke dakloosheid of verregaande bestaansonzekerheid dreigt terecht te komen. Dat is precies de vraag die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 20 februari 2026 centraal heeft gesteld. De bestreden beslissing vervangt die concrete toets door een louter principiële uiteenzetting over het ontbreken van een algemeen recht op huisvesting.

Het Commissariaat-generaal overschat daarbij ook de betekenis van het eerdere verblijf bij zijn maternale neef T. (...) in Athene. Het leidt uit het feit dat verzoeker destijds na zijn vertrek uit Lesbos bij deze neef kon verblijven af dat hij nooit dakloos was en dat de analyse van de eerste procedure dus ongewijzigd blijft. Maar dat iemand gedurende een korte periode bij een familielid of kennis terecht kan, bewijst niet dat hij over een duurzaam en effectief huisvestingsnetwerk beschikt. Een tijdelijk verblijf bij een neef kort na het verlaten van

een centrum is geen garantie op een stabiele toekomst in Griekenland, zeker niet wanneer die neef daar intussen niet meer woont en wanneer verzoeker dan zelf in zijn volledige huisvesting zou moeten voorzien. Het Commissariaat-generaal erkent wel dat T. (...) daar inmiddels niet meer woont, maar bagatelliseert vervolgens de impact daarvan. Dat is ontoereikend, want precies dit gegeven maakt dat de vroegere vangstructuur waarop hij ooit heel even kon steunen, vandaag verdwenen is.

Ook de nadruk die het Commissariaat-generaal legt op de vermeende gezondheid en zelfstandigheid van verzoeker is te absoluut. De beslissing noemt hem een volwassen, zelfstandige en gezonde man die in staat is om te werken en een inkomen te verwerven om huisvesting in Griekenland te bekostigen. Maar deze kwalificatie blijft grotendeels abstract. Het dossier toont veeleer een jonge man uit Gaza die in Griekenland als minderjarige werd erkend, nauwelijks tijd had om daar enig duurzaam leven op te bouwen, snel verder reisde naar België, en voor wie de aanwezigheid van zijn broer in België kennelijk een belangrijk ankerpunt is. De loutere vaststelling dat iemand jong en fysiek gezond is, volstaat niet om te besluiten dat hij in Griekenland noodzakelijk zelfredzaam is, laat staan dat hij de administratieve, sociale en economische hindernissen waarmee statushouders daar geconfronteerd worden zonder ondersteuning zal kunnen overbruggen. Juist dat soort simplificatie wordt door de rechtspraak van 20 februari 2026 afgewezen.

Daarenboven bevestigt het recente rapport *Recognised refugees in Greece – 2026* van Refugee Support Aegean en Stiftung PRO ASYL (https://rsaegean.org/wp-content/uploads/2026/04/RSA_RecognisedRefugees2026.pdf) op bijzonder pregnante wijze de bezwaren die verzoeker aanvoert.

Volgens RSA blijven chronische juridische en praktische barrières voor erkende vluchtelingen in Griekenland onopgelost. Het rapport wijst uitdrukkelijk op een bureaucratisch doolhof voor het verkrijgen van essentiële documenten, op het ontbreken van huisvesting, op beperkingen inzake toegang tot gezondheidszorg en andere kerndiensten, en op het risico dat deze obstakels leiden tot dakloosheid en bestaansonzekerheid die onverenigbaar zijn met menselijke waardigheid en met het verbod op onmenselijke of vernederende behandeling. RSA benadrukt ook dat de rechten die formeel aan de internationale beschermingsstatus verbonden zijn in de praktijk afhankelijk blijven van een complex en gefragmenteerd stelsel van procedures en diensten.

Dat rapport is bijzonder actueel en rechtstreeks relevant voor de beoordeling van verzoeken zoals dat van verzoeker.

Het Commissariaat-generaal kon zich, in het licht van deze bron, niet langer beperken tot de abstracte stelling dat statushouders in Griekenland in beginsel rechten hebben en dat programma's of ngo's bestaan. Het moest concreet onderzoeken of een jonge Palestijn zoals verzoeker, zonder duurzaam netwerk en met een verbroken vangstructuur in Athene, die rechten ook daadwerkelijk tijdig en effectief kan uitoefenen.

Het is ook betekenisvol dat RSA het ontbreken van huisvesting en de administratieve hindernissen niet als louter incidentele problemen beschrijft, maar als constante barrières voor een menswaardig bestaan. Dat sluit nauw aan bij de vrees van verzoeker dat hij in Griekenland niemand heeft en op straat zal belanden. Wanneer een gespecialiseerde, actuele bron exact die combinatie van bureaucratische blokkades en huisvestingsafwezigheid als structureel probleem aanwijst, kon het Commissariaat-generaal het relaas van verzoeker niet afdoen als een louter theoretische of algemene vrees. Minstens had het moeten onderzoeken of zijn leeftijd, zijn migratiegeschiedenis, zijn afwezigheid van een eigen netwerk in Griekenland en zijn familiale verankering in België maken dat hij persoonlijk bijzonder kwetsbaar is voor precies die structurele obstakels. Dat onderzoek ontbreekt.

Overigens lijdt de bestreden beslissing aan een fundamenteel gebrek aan globale beoordeling.

Het Commissariaat-generaal behandelt elk element afzonderlijk: de eerdere neef in Athene zou aantonen dat hij niet dakloos was, de erkenning van zijn broer in België zou juridisch irrelevant zijn, zijn meerderjarigheid zou elke vroegere minderjarigenkwetsbaarheid neutraliseren, en zijn verklaring dat hij niemand heeft in Griekenland zou slechts een herhaling zijn. Maar juist de samenloop van al die elementen maakt zijn profiel precair: een Palestijnse jongeman uit Gaza, als minderjarige erkend in Griekenland, abrupt uit de minderjarigenopvang gevallen, zonder stabiel sociaal netwerk in Griekenland, met een broer die in België als vluchteling erkend is, en met een reële vrees om bij terugkeer zonder opvang of begeleiding op straat terecht te komen. In het licht van de actuele rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en van het RSA-rapport van april 2026 kon deze zaak niet worden afgedaan met de klassieke standaardmotieven.

Er drong zich minstens een nieuw, actueel en grondig individueel onderzoek op."

Verzoeker doet vervolgens een uiteenzetting, aan de hand van algemene landeninformatie die dateert van 2022 en 2023, aangaande de situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland. Verzoeker concludeert:

"Het onderzoek van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is dan ook onzorgvuldig gevoerd. Er blijkt niet dat er (effectieve) mogelijkheden zouden zijn voor de verzoekende partij om een menswaardig leven op te bouwen in Griekenland, in tegenstelling tot hetgeen wordt aangehaald in de bestreden beslissing. Verzoeker zal, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomen in een toestand van achterstelling die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest.

Dit geldt in het bijzonder voor verzoeker. Door verweerder wordt gesteld dat verzoeker zou hebben nagelaten om de nodige stappen te zetten om zijn verblijfsvergunning te laten verlengen, maar het blijkt niet welke mogelijkheden verzoeker dan wel zou hebben (gelet op de bovenvermelde situatie).

Dit is derhalve niet de persoonlijke keuze van verzoeker.

De verzoekende partij wijst er derhalve op dat het voldoende is aangetoond dat in zijn individuele geval er sprake is van een risico op schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 Handvest en dat de toegekende bescherming in Griekenland niet effectief is."

Verzoeker stelt dat er een "vermoeden van tekortkoming van de Griekse overheid" moet worden gehanteerd en tracht aan de hand van algemene landeninformatie die dateert van april 2025 aan te tonen dat de situatie voor begunstigden van internationale bescherming die terugkeren naar Griekenland dermate dramatisch is dat deze op zich volstaat om te besluiten dat er een risico is op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM en dat verweerder derhalve ten onrechte uitgaat van het vermoeden dat de grondrechten van begunstigden van internationale bescherming in Griekenland worden gerespecteerd. Verzoeker betoogt:

"Dat in hoofdorde verzoekende partij meent dat het aan de CGVS is om aan te tonen dat de bescherming die hij in Griekenland kreeg zowel nog actueel is als effectief en efficiënt is en dat IN CONCRETO."

Verzoeker tracht vervolgens aan te tonen dat de rechten van statushouders in Griekenland niet dezelfde zijn als deze van de Griekse bevolking. Daarbij voert hij aan de hand van algemene landeninformatie van in 2024 aan dat statushouders worden uitgesloten van mogelijkheden tot gezinshereniging en geeft hij aan:

"Dat verzoekende partij dan ook in dat verband een objectieve reden van ongelijke behandeling met Griekse onderdanen aantoont.

Dat bovendien de CGVS onterecht meent dat ondanks het feit dat zij zich niet meer kan baseren op het vermoeden dat de internationaal beschermden in Griekenland gelijke rechten genieten als de lokale bevolking, het alsnog aan verzoeker is te bewijzen dat hij in een toestand van verregaande deprivatie riskeert terecht te komen – quod non.

Dat de CGVS dan ook de aanvraag van verzoeker op het vlak van ontvankelijkheid niet zorgvuldig onderzocht, minstens dient gesteld te worden dat de bestreden beslissing behept is met een manifeste appreciatiefout, nu een gelijke behandeling verondersteld werd, terwijl dit niet het geval is.

Dat het echter niet alleen de gelijke grondrechten zijn, die onderzocht dienen te worden, zeker niet indien deze realiteit tegengesproken wordt door verzoeker, doch ook de bestaansondersteunende maatregelen.

Overwegende bovendien dat de rechten van een genietster van internationale bescherming in Griekenland NIET gelijk zijn aan deze van de Griekse onderdanen.

Dat dit nochtans de premisse is voor de toepassing van het vertrouwensbeginsel in de asielsystemen van elke lidstaat.

Dat in casu vastgesteld dient te worden dat door de CGVS onterecht uitgegaan wordt van een gelijke behandeling en toegang tot de basisrechten.

Dat dit principe van gelijke behandeling formeel tegengesproken wordt door het laatste verslag van RSA – uitgegeven op 7 april 2025.

Dat de toestand nog erger is voor diegenen die Griekenland verlieten en terugkerende statushouders zijn, nu zij wat zij aan netwerk konden uitbouwen verloren door het tijdsverloop dat zij in het buitenland, in casu België verbleven.

Dat de CGVS door de termijnen niet na te leven die door de wetgever gesteld worden aan een onontvankelijkheidsverklaring dan ook de situatie van verzoeker verslechtert. Dat het in die omstandigheden niet opgaat – ook al zouden de wettelijke termijnen enkel termijnen van orde zijn – quod non – om een dossier zo lang te laten liggen om het dan vervolgens alsnog onontvankelijk te verklaren.

Dat het tijdsverloop zeker zoals in casu gecombineerd met de vaststelling dat er geen aanleiding is om het vermoeden van bescherming in een andere lidstaat conform het GEAS-principe te laten spelen, maakt dat de onontvankelijkheidsbeslissing die in casu genomen werd niet gevolgd kan worden.

Dat de verzoekende partij aan de RvV als asielinstantie dan ook vraagt dat zijn verzoek ontvankelijk zou verklaard worden."

Verzoeker wijst voorts op, citeert uit en doet een betoog aan de hand van algemene landeninformatie die dateert van 2022 tot april 2025.

Vervolgens concludeert verzoeker:

"We volharden dat verzoekende partij niet kan terugkeren naar Griekenland omdat de levensomstandigheden van erkende vluchtelingen, subsidiair beschermden en asielzoekers in Griekenland mensenonterend zijn, en dat de Commissaris dus de asielaanvraag van verzoekende partij in ontvankelijk verklaren moet, in overeenstemming met artikel 57/6 van de wet van 15/12/1980.

Dat verzoeker dan ook uitdrukkelijk vraagt de onontvankelijkheidsbeslissing van de CGVS teniet te doen, vast te stellen dat de bescherming waarvan hij in theorie zou moeten genieten in Griekenland niet effectief is en te stellen dat zijn verzoek tot internationale bescherming ontvankelijk dient verklaard te worden."

Verzoeker doet daarnaast nog een uiteenzetting aangaande de wijze waarop zijn verzoek om internationale bescherming, zo dit niet onontvankelijk verklaard wordt, moet worden beoordeeld ten aanzien van zijn land en regio van herkomst. Verzoeker tracht voorts aan te tonen dat hij op grond van de verklaringen, documenten en informatie zoals opgenomen in het dossier in aanmerking komt voor de toekenning van internationale bescherming.

Verzoeker concludeert:

“De voorwaarden voor de toepassing van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zijn daarom naar het oordeel van de verzoekende partij niet vervuld, waardoor de bestreden beslissing deze bepalingen schendt.

De verzoekende partij meent dat er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door hem zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

De verzoekende partij vraagt daarom dat er aanvullend onderzoek wordt gevoerd naar de aangehaalde elementen door de verzoekende partij.”

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande:

“Het huidige beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren.

In hoofdorde de betwiste beslissing van het Commissariaat-Generaal te schorsen en te vernietigen zodat er aanvullende onderzoeksmaatregelen kunnen bevolen worden.

In subsidiaire orde de betwiste beslissing van het Commissariaat-Generaal te schorsen en te hervormen en aldus verzoeker de hoedanigheid van vluchteling in de zin van art. 1 A, lid 2 van de Conventie van Genève toe te kennen, dan wel de subsidiaire bescherming toe te willen kennen.”

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog benevens de in dit verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeker legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 10). In deze nota verwijst hij naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van februari 2026 en januari 2024, een brief van Griekse ngo's van november 2025, landeninformatie van in 2025 en van in maart en april 2026. Tevens wijst hij op rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van in de periode van juli 2024 tot april 2026. Inzake de situatie in Palestina, verwijst verzoeker naar informatie van in de periode van 2025 tot maart 2026. Verder wijst hij op en citeert hij inzake de situatie in Palestina uit informatie van 11 mei 2026 en 17 mei 2026.

3.2. Dient betreffende de aanvullende nota die verzoeker ter terechtzitting neerlegt vooreerst te worden gewezen op artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Krachtens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet dient het verzoekschrift de middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. De uiteenzetting van een “middel” vereist daarbij dat de geschonden geachte rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid, alsook de wijze waarop die regel of dat beginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden.

Verzoeker kan de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in te dienen niet aanwenden om, dit zonder hierover nieuwe elementen aan te reiken, bijkomende middelen aan te voeren, argumenten op te werpen tegen de in de bestreden beslissing opgenomen motieven en bijkomende verklaringen af te leggen.

In artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, wordt namelijk bepaald:

“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”

Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De procedure is schriftelijk.

De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”

Verzoekers verzoekschrift dateert van 8 mei 2026. Dient in het licht van het voorgaande dan ook te worden vastgesteld dat verzoeker, in zoverre hij in zijn aanvullende nota verwijst naar rechtspraak van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, naar een brief van Griekse ngo's en naar landeninformatie die dateren van voor de indiening van het verzoekschrift, in wezen een aantal bijkomende middelen tracht aan te voeren tegen de inhoud van de bestreden beslissing en ter staving of in het kader van zijn argumentatie dienaangaande geen nieuwe stukken of documenten bij zijn aanvullende nota voegt.

Aangezien verzoeker door middel van zijn aanvullende nota met uitzondering van waar verzoeker in deze aanvullende nota ingaat op de situatie in Palestina en daarbij verwijst naar informatie die dateert van 11 mei 2026 en 17 mei 2026 geen nieuwe elementen ter kennis brengt van de Raad, aangezien de aanvullende nota zich overeenkomstig hoger aangehaald wetsartikel dient te beperken tot de door middel van deze aanvullende nota ter kennis gebrachte nieuwe elementen en aangezien verzoeker deze aanvullende nota niet kan en mag aanwenden om, dit zonder in dit kader nieuwe elementen aan te reiken, bijkomende middelen aan te voeren tegen de bestreden beslissing, wordt de door verzoeker neergelegde aanvullende nota, dit met uitzondering van waar verzoeker in deze aanvullende nota ingaat op de situatie in Palestina en daarbij verwijst naar informatie die dateert van 11 mei 2026 en 17 mei 2026, gelet op hetgeen voorafgaat dan ook uit de debatten geweerd.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Verzoekers vraag om de bestreden beslissing te schorsen is te dezen niet dienstig. De Raad kan op grond van artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *in casu* immers slechts bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen.

4.2. De Raad spreekt zich in het kader van onderhavig beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voorts niet uit over een beslissing tot verwijdering of terugleiding. Hij gaat enkel na of verweerder *in casu* al dan niet terecht heeft geoordeeld dat er geen nieuwe elementen of feiten in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de EU, artikelen die inhoudelijk bovendien volledig in lijn liggen met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, is te dezen dan ook niet aan de orde.

4.3. De schending van artikel 8 van het EVRM, dat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven behelst, wordt te dezen door verzoeker ook niet op dienstige wijze opgeworpen. De Raad doet in het kader van onderhavig beroep namelijk noch uitspraak over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten of de gegrondheid van een strafvervolging. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of verweerder *in casu* al dan niet terecht heeft geoordeeld dat er geen nieuwe elementen of feiten in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

In zoverre verzoeker in het onderhavige verzoekschrift stelt dat hij graag bij zijn broer in België wilt blijven, dient daarenboven te worden opgemerkt dat het doel van een verzoek om internationale bescherming er geenszins uit bestaat om het recht op eerbiediging van het gezins- en familieleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling mogelijks bescherming nodig heeft tegen vervolging in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden (artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet) of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet).

Verweerder motiveert in de bestreden beslissing in dit kader dan ook met recht:

“Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving, noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om op hun beurt een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon. Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw familiale situatie.”

4.4. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist verder dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, te dezen zouden (kunnen) zijn

geschonden. De schending van deze artikelen wordt door verzoeker bijgevolg niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.5. Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij verweerder verwijt dat hij niet opnieuw werd gehoord en waar hij tracht te laten uitschijnen dat verweerder ertoe gehouden zou zijn om, wanneer de commissaris-generaal ervoor opteert om een verzoeker om internationale bescherming die een volgend verzoek indient niet (opnieuw) op te roepen voor een persoonlijk onderhoud, expliciet te motiveren waarom hiervoor wordt geopteerd.

Verzoeker gaat met dit betoog immers voorbij aan de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Uit het voormelde wetsartikel blijkt genoegzaam dat de reden die ten grondslag lag van de beslissing van verweerder om verzoeker niet opnieuw te horen eruit bestaat dat de commissaris-generaal van oordeel was dat hij te dezen een beslissing kon nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker ten overstaan van de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dat verweerder bijkomend had moeten motiveren waarom hij dit oordeel toegedaan was, wordt daarbij niet vereist en kan noch op grond van de bepalingen van de Vreemdelingenwet, noch op basis van de motiveringsplicht worden aangenomen.

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn standpunt blijkens de stukken van het dossier, met name middels de verklaring "bijzondere procedurele noden" DVZ, middels zijn verklaring volgend verzoek en middels de mogelijkheid waartoe hij beschikte om zowel bij de DVZ als bij het CGVS de nodige documenten en stukken neer te leggen en de nodige bijkomende informatie te verstrekken, te dezen op nuttige wijze kenbaar heeft kunnen maken. In dit kader was het, gelet op de inhoud van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, aan verzoeker zelf om aan te tonen of aannemelijk te maken dat er te dezen nieuwe elementen zijn of voorliggen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Verzoeker werd in dit kader bovendien expliciet op de hoogte gesteld van het gegeven dat het CGVS niet verplicht was om hem opnieuw op te roepen voor een persoonlijk onderhoud en er werd uitdrukkelijk op gewezen dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn volgend verzoek om internationale bescherming bij de DVZ aan te brengen (administratief dossier, verklaring volgend verzoek).

Verzoeker, die blijkens de stukken van het dossier daarenboven zelf niet verzocht om door verweerder te worden gehoord, toont voorts op generlei wijze aan dat of waarom verweerder hem *in casu* had moeten oproepen voor een nieuw persoonlijk onderhoud. Hij duidt ook niet concreet wat hij tijdens een eventueel nieuw persoonlijk onderhoud dan wel had kunnen of willen toevoegen of uiteenzetten. Evenmin toont hij *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze dit van invloed had kunnen zijn op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing of op de beoordeling van het voorliggende verzoek om internationale bescherming.

Hoe dan ook had verzoeker de kans om middels het onderhavige verzoekschrift bijkomende verklaringen af te leggen, eventuele toevoegingen te doen en de nodige bijkomende stukken en informatie te verstrekken inzake zijn verzoek om internationale bescherming en heeft hij de mogelijkheid om dit verzoekschrift in te dienen ook benut.

4.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.7. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar, dit blijkens de inhoud van de stukken zoals opgenomen in het dossier geheel terecht, gemotiveerd wordt dat in hoofde van verzoeker geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld. Bijgevolg kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekers rechten werden gerespecteerd en dat verzoeker kon voldoen aan zijn verplichtingen.

4.8. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk. Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen”.

Dient in dit kader erop te worden gewezen dat in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeker reeds een arrest werd geveld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het gaat meer bepaald om arrest nr. 335 727 van 6 november 2025. Het voormelde arrest heeft te dezen kracht en gezag van gewijsde.

Verzoeker kan zijn voorliggende verzoek om internationale bescherming en het onderhavige verzoekschrift dan ook niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de vaststellingen die werden gedaan en de beoordeling die in het voormelde arrest geschiedde. Eens de Raad een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht immers uitgeput. Bij een beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak doen over het eerdere verzoek om internationale bescherming. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van het eerdere verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming zijn afgelegd.

Dient in het licht van het voorgaande te worden opgemerkt dat beide partijen, waar zij een uitgebreide uiteenzetting doen van en analyse maken inzake de algemene situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland en zich daarbij beroepen op landeninformatie die dateert van voor en reeds in rekening gebracht werd in het voormelde arrest, alsmede waar zij ingaan op verzoekers individuele situatie en persoonlijke omstandigheden, nagenoeg volledig voorbijgaan aan de inhoud van het voormelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In dit arrest werd namelijk reeds een uitvoerige analyse gedaan van zowel de algemene situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland als verzoekers individuele omstandigheden en persoonlijke situatie in het licht van deze algemene situatie. Bijgevolg wordt in hetgeen volgt enkel rekening gehouden met de elementen die door partijen worden aangeleverd en die beschouwd kunnen worden als nieuwe elementen in de zin van hoger aangehaald wetsartikel.

De vraag die te dezen voorligt, is, zoals reeds hoger werd aangegeven, immers de vraag of er nieuwe elementen of feiten in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

Uit de stukken zoals opgenomen in het voorliggende dossier en de inhoud van het voorliggende verzoekschrift blijkt duidelijk dat zulks niet het geval is.

Wat de algemene situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland betreft, kan uit de nieuwe informatie die verweerder in de bestreden beslissing citeert en uit de nieuwe landeninformatie en rechtspraak waar verzoeker naar verwijst in het voorliggende verzoekschrift immers niet worden afgeleid dat de algemene situatie voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland dusdanig zou zijn

gewijzigd dat de beoordeling die geschiedde in het voormelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet langer geldig zou zijn. Uit niets blijkt dat de algemene omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland ingrijpend zouden zijn verslechterd of dat deze omstandigheden er sedert november 2025 zodanig op zouden zijn achteruitgegaan dat van verzoeker niet langer zou mogen worden verwacht dat hij zou terugkeren naar Griekenland.

Ook reikt verzoeker te dezen geen nieuwe, individuele en aan zijn persoon verbonden elementen aan en liggen er geen zulke nieuwe gegevens voor die afbreuk zouden kunnen doen aan of een ander licht zouden kunnen werpen op de indertijd gedane beoordeling.

Dat verzoekers broer als vluchteling werd erkend en vertoeft in België, betreft immers een gegeven dat reeds in het kader van het voormelde arrest terdege in rekening werd gebracht.

Ook het feit dat verzoekers neef T. Griekenland verliet dateert reeds van voordien (administratief dossier, verklaring volgend verzoek, nr.17). Met verzoekers familiale en sociale netwerk werd daarenboven reeds terdege rekening gehouden in het voormelde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Waar verzoeker in het verzoekschrift laat uitschijnen dat zijn internationale beschermingsstatus en verblijfsstatus in Griekenland (mogelijks) niet meer geldig zouden zijn, dient verder te worden vastgesteld dat verzoeker niet één concreet gegeven aanreikt en dat het dossier geen enkel element bevat waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoekers internationale beschermingsstatus en/of verblijfsstatus in Griekenland niet meer geldig zouden zijn.

4.9. In acht genomen hetgeen voorafgaat, zijn er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde en legt verzoeker geen nieuwe elementen of feiten voor die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

4.10. In acht genomen hetgeen voorafgaat, is verzoekers verwijzing naar en betoog inzake de toestand in en zijn nood aan internationale bescherming ten aanzien van zijn land en regio van herkomst, zoals aangevoerd in zijn verzoekschrift en in zijn aanvullende nota, verder niet dienstig.

4.11. Verzoeker toont voor het overige niet aan dat en op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Derhalve wordt ook de schending van deze beginselen niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.12. De Raad ziet gelet op het voorgaande tot slot geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT